



Прокуратура України
ОФІС ГЕНЕРАЛЬНОГО ПРОКУРОРА

вул. Різницька, 13/15, м. Київ, 01011 факс: (044) 280-26-03
e-mail: office@gp.gov.ua, web: www.gp.gov.ua
Код ЄДРПОУ 00034051

№ _____

На № _____ від _____

ПОВІДОМЛЕННЯ
про зміну раніше повідомленої підозри
та про нову підозру

місто Київ

«29» листопада 2024 року

Прокурор першого відділу управління процесуального керівництва та підтримання публічного обвинувачення Департаменту протидії злочинам, вчиненим в умовах збройного конфлікту, Офісу Генерального прокурора Рудницька Юлія Вікторівна, розглянувши матеріали кримінального провадження № 42018000000000646 від 20.03.2018, встановивши достатні підстави та докази для повідомлення особі про зміну раніше повідомленої підозри та про нову підозру у вчиненні кримінальних правопорушень, керуючись статтями 36, 42, 276, 277, 278, 279 КПК України, -

ПОВІДОМИЛА:

Зорькіну Валерію Дмитровичу (рос. Зорькину Валерію Дмитриевичу), 18.02.1943 р.н., уродженцю с. Костянтинівка Октябрського району Приморського Краю Російської Федерації (далі-РФ), Голові Конституційного Суду РФ, місце проживання невідоме, останнє відоме місце перебування: РФ, м. Санкт-Петербург, Сенатська площа, будинок № 1, громадянину РФ,

про зміну раніше повідомленої підозри та про нову підозру у вчиненні злочинів, передбачених:

- ч. 5 ст. 27 ч. 3 ст. 110 КК України – вчинення представником влади за попередньою змовою групою осіб пособництва умисним діям з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, які призвели до тяжких наслідків;

- ч. 5 ст. 27 ч. 2 ст. 28 ч. 2 ст. 437 КК України - пособництво у веденні агресивної війни, вчинене за попередньою змовою групою осіб.

Фактичні обставини кримінальних правопорушень, у вчиненні яких підозрюється Зорькін В.Д.:

Україна є суверенна і незалежна держава.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і РФ.

31.05.1997 Україна та РФ уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і РФ (ратифікований Законом України від 14.01.1998 №13/98-ВР та Федеральним Законом РФ від 02.03.1999 № 42 ФЗ). Відповідно до ст.ст. 2, 3 зазначеного Договору, РФ зобов'язалась поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та будівництво відносин на основі принципів взаємної поваги суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або загрози силою, включаючи економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та РФ про українсько-російський державний кордон від 28.01.2003 (ратифікований РФ 22.04.2004), територія АР Крим (далі- АР Крим) та м. Севастополя відносяться до території України.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувались на території України, у представників влади РФ та службових осіб з числа керівництва Збройних Сил Російської Федерації (далі – ЗС РФ), досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та ЗС РФ вирішили досягти шляхом ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців ЗС РФ, у тому числі, дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополь, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та РФ, створення і фінансування не передбачених законом збройних формувань, терористичних організацій, а також вчинення інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної цілісності України, незаконної зміни меж її територій та державного кордону, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

З метою реалізації вказаного умислу впродовж 2013 року на території РФ службові особи Міністерства оборони РФ і Генерального штабу ЗС РФ, розробили злочинний план військової окупації АР Крим, м. Севастополя та південно-східних регіонів України.

Ураховуючи, що на території АР Крим і в м. Севастополі дислокувалися підрозділи Чорноморського флоту Російської Федерації, агресію проти України

співучасники злочинного плану вирішили розпочати саме із захоплення території Півострова. При цьому для ефективного реалізації плану залучили військовослужбовців ЗС РФ, службових осіб із числа правоохоронних органів РФ, інших громадян РФ та України.

20.02.2014 на територію АР Крим і м. Севастополь здійснено вторгнення військовим, морським та повітряним транспортом окремих підрозділів ЗС РФ, що призвело до їх військової окупації.

З метою анексії окупованої території представники влади РФ залучили посадових осіб-представників державних органів України, досудове розслідування і судовий розгляд відносно яких є предметом інших кримінальних проваджень.

Так, 06.03.2014 Верховна Рада АР Крим прийняла постанову № 1702-6/14 «Про проведення загальнокримського референдуму», відповідно до якої постановила увійти до складу РФ як суб'єкт РФ та провести 16.03.2014 загальнокримський референдум (включаючи місто Севастополь). На референдум винесено альтернативні запитання: «1) Ви за воз'єднання Криму з Росією на правах суб'єкта Російської Федерації?»; «2) Ви за відновлення дії Конституції Республіки Крим 1992 року і за статус Криму як частини України?».

Указом виконувача обов'язків Президента України від 07.03.2014 № 261/2014 зупинено дію вказаної постанови як такої, що не відповідає Конституції та законам України. Крім того, Конституційний Суд України своїм рішенням від 14.03.2014 № 2-рп/2014 визнав неконституційною зазначену постанову Верховної Ради АР Крим, оскільки нею порушено конституційний принцип територіальної цілісності України, а парламент Криму вийшов за межі своїх повноважень. Конституційний Суд України визнав дану постанову такою, що суперечить основоположним принципам суверенності та територіальної цілісності держави, закладеним у міжнародно-правових актах, зокрема принципу взаємної поваги до суверенної рівності кожної держави, що включає політичну незалежність, можливість зміни кордонів відповідно до міжнародного права мирним шляхом і за домовленістю.

11.03.2014 Верховна Рада АР Крим затвердила Декларацію про незалежність Автономної Республіки Крим і міста Севастополя постановою №1727-6/14, Рішенням Конституційного Суду України від 20.03.2014 №3-рп/2014 вказану постанову визнано неконституційною у зв'язку з тим, що затвердження такої декларації не належить до повноважень Верховної Ради АР Крим і суперечить ст. ст. 2, 8, 132, 133, 134, ч. 2 ст. 135, ст. ст. 137, 138 Конституції України, а також є порушенням нею положень ст. 73, п. 2 ч. 1 ст. 85 Основного закону України.

Конституційний Суд України у цьому ж рішенні зазначив, що Конституція України не передбачає права окремої частини громадян України (в тому числі і національних меншин) на одностороннє самовизначення, в результаті якого відбудеться зміна території України як унітарної держави.

16.03.2014 на окупованих РФ територіях АР Крим та м. Севастополь співниками представників влади РФ організовано та проведено незаконний референдум.

Незважаючи на вступ у законну силу постанови Верховної Ради України від 15.03.2014 № 891-VII «Про дострокове припинення повноважень Верховної

Ради Автономної Республіки Крим», 17.03.2014 нелегітимна Верховна Рада АР Крим прийняла постанову №1745-6/14 «Про незалежність Криму», у якій заявлено про звернення до Російської Федерації з пропозицією про прийняття Республіки Крим до складу РФ як нового суб'єкта РФ зі статусом республіки.

В цей же день президент РФ видав Указ №147 «Про визнання Республіки Крим» і розпорядження № 63-рп «Про підписання Договору між Російською Федерацією і Республікою Крим про прийняття до Російської Федерації Республіки Крим і утворення у складі РФ нових суб'єктів», яким погоджено проект вказаного договору та прийнято рішення про його підписання на вищому рівні.

18.03.2014 у м. Москва, РФ Президент РФ Путін В.В. та самопроголошені представники «влади Криму» Аксьонов С.В., Константинов В.А. і Чалий О.М. підписали «Договір між про прийняття до РФ Республіки Крим і утворення у складі РФ нових суб'єктів» (далі — «Договір»).

Відповідно до ст. 10 Договору цей Договір тимчасово застосовується з дати підписання і вступає в силу з дати ратифікації.

Відповідно до ст. 8 Федерального конституційного закону «Про порядок прийняття в РФ і утворення в її складі нового суб'єкта», єдиною умовою внесення до Державної Думи на ратифікацію міжнародного договору, що не вступив в силу, є визнання його Конституційним Судом РФ (далі – КС РФ) таким, що відповідає Конституції РФ.

Відповідно до ст. 1 Федерального конституційного закону РФ від 21.07.1994 № 1-ФКЗ «Про Конституційний Суд Російської Федерації» (далі – Закон № 1-ФКЗ), КС РФ - вищий судовий орган конституційного контролю в РФ, що здійснює судову владу самостійно й незалежно за допомогою конституційного судочинства.

З метою легітимізації Договору представники влади РФ в невстановленому часі і місці, але не пізніше 19.03.2014, залучили для реалізації свого плану по анексії території України Голову КС РФ Зорькіна В.Д. та суддів вказаного суду Арановського К.В., Бойцова О.І., Бондаря М.С., Гаджієва Г.А., Данилова Ю.М., Жаркову Л.М., Жиліна Г.О., Казанцева С.М., Клеандрова М.І., Князева С.Д., Кокотова О.М., Красавчикову Л.О., Мавріна С.П., Мельникова М.В., Рудкіна Ю.Д., Селезньова М.В., Хохрякову О.С. та Ярославцева В.Г.

Зорькін Валерій Дмитрович призначений Головою КС РФ постановою Ради Федерації Федеральних Зборів РФ від 22.02.2012 року № 20-СФ.

Відповідно до ст. 24 Закону № 1-ФКЗ Голова КС РФ:

1) керує підготовкою засідань КС РФ, скликає їх і головує на них;
2) вносить на обговорення КС РФ питання, які підлягають розгляду в його засіданнях;

3) представляє КС РФ у відносинах з державними органами та організаціями, громадськими об'єднаннями, за уповноваженням КС РФ виступає із заявами від його імені;

4) здійснює загальне керівництво апаратом КС РФ, подає на затвердження КС РФ кандидатури керівника апарату та керівника секретаріату КС РФ, Положення про Секретаріат КС РФ, чисельність і структуру апарату;

5) здійснює інші повноваження відповідно до цього Федерального Конституційного закону і Регламенту КС РФ.

Тобто, Зорькін В.Д. є посадовою особою РФ.

На Зорькіна В.Д. представниками влади РФ покладалося завдання невідкладно скликати та провести засідання суддів КС РФ для розгляду запиту Президента РФ про перевірку конституційності Договору, провести розгляд справи, а також проголосувати за відповідність Договору Конституції РФ, підготувати і підписати відповідне рішення.

В невстановленому досудовим розслідуванням часі і місці, але не пізніше 19.03.2014, Зорькін В.Д. та інші судді КС РФ погодилися взяти участь в реалізації загального плану по зміні межі території України шляхом її анексії. 18.03.2014 до КС РФ надійшов запит (далі — Запит) Президента РФ про перевірку відповідності Конституції РФ Договору.

На виконання покладеного завдання Зорькін В.Д. у невстановлений час, але не пізніше 19.03.2014 скликав термінове засідання суддів Конституційного Суду РФ.

19.03.2014 до КС РФ за адресою: РФ, м. Санкт-Петербург, Сенатська площа, 1 з'явилися, окрім Зорькіна В.Д., судді КС РФ Арановський К.В., Бойцов О.І., Бондар М.С., Гаджиєв Г.А., Данилов Ю.М., Жаркова Л.М., Жилін Г.О., Казанцев С.М., Клеандров М.І., Князев С.Д., Кокотов О.М., Красавчикова Л.О., Маврін С.П., Мельников М.В., Рудкін Ю.Д., Селезньов М.В., Хохрякова О.С. та Ярославцев В.Г.

Переконавшись у наявності кворуму, Зорькін В.Д. 19.03.2014 відкрив засідання КС РФ і, не зважаючи на вимоги ст. ст. 41, 47.1, 49 Закону № 1-ФКЗ щодо обов'язкового попереднього вивчення одним або декількома суддями запиту, доповіді ними свого висновку на засіданні КС РФ, а також без призначення одного або декількох суддів-доповідачів для підготовки справи до розгляду, продовжуючи виконання злочинного умислу, виніс на обговорення суддів Конституційного Суду РФ запит Президента РФ про перевірку конституційності Договору.

Під час розгляду вказаного питання Зорькін В.Д. та вищезазначені судді КС РФ усвідомлювали, що Договір з боку АР Крим і м. Севастополя підписано неуповноваженими особами і з порушенням ст. 53 Віденської конвенції про право міжнародних договорів від 23.05.1969. Також Зорькін В.Д. і інші судді КС РФ усвідомлювали, що надання чинності цьому Договору порушить п. 8 Меморандуму про підтримання миру та стабільності в Співдружності Незалежних Держав від 10.02.1995, відповідно до якого члени Співдружності зобов'язуються не підтримувати на території одна одної сепаратистські рухи, а також сепаратистські режими, якщо такі виникнуть; не встановлювати з ними політичних, економічних та інших зв'язків; не допускати використання ними територій і комунікацій держав-учасників СНД; Меморандум про співпрацю між Конституційними судами України та Російської Федерації від 14.06.2000, Заключний акт Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975, ст. ст. 2, 3 Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між

Україною і Російською Федерацією, Договір між Україною та Російською Федерацією про українсько-російський державний кордон від 28.01.2003.

Незважаючи на це, Зорькін В.Д., як головуєчий у судовому засіданні КС РФ 19.03.2014 у приміщенні КС РФ за адресою: РФ, м. Санкт-Петербург, Сенатська площа, 1, усвідомлюючи існування ряду порушень при укладенні Договору, виконуючи відведену йому роль в загальному плані по порушенню територіальної цілісності та недоторканості України шляхом анексії її територій, діючи умисно за попередньою змовою групою осіб із вищевказаними 18 суддями КС РФ та представниками влади РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, усвідомлюючи явну протиправність власних дій, передбачаючи настання тяжких наслідків у вигляді втрати Україною частини своєї території та бажаючи їх настання, з метою усунення перешкод представникам влади РФ в анексії раніше окупованих територій АР Крим і м. Севастополя, особисто позитивно проголосував за визнання Договору між Російською Федерацією і Республікою Крим про прийняття в Російську Федерацію Республіки Крим і утворення в складі Російської Федерації нових суб'єктів від 18.03.2014 таким, що відповідає Конституції РФ.

Продовжуючи реалізацію спільного злочинного плану, Зорькін В.Д. 19.03.2014 (більш точний час не встановлено) у приміщенні КС РФ за адресою: РФ, м. Санкт-Петербург, Сенатська площа, 1, підписав постанову №6-П «У справі про перевірку конституційності міжнародного договору, який не набрав чинності, між Російською Федерацією та Республікою Крим про прийняття в Російську Федерацію Республіки Крим і утворення в складі Російської Федерації нових суб'єктів», якою оформлено рішення КС РФ про визнання Договору таким, що відповідає Конституції РФ. В цей же день постанова вступила в силу, була направлена президенту РФ і опублікована на «Офіційному інтернет-порталі правової інформації» РФ.

Своїми протиправними діями Зорькін В.Д. та інші судді КС РФ, усунули законодавчі перешкоди у швидкій реалізації злочинного плану по анексії території півострова Крим і сприяли легітимізації його військової окупації, що призвело до тяжких наслідків у вигляді втрати Україною контролю над цією частиною своєї території.

У свою чергу, отримавши 19.03.2014 постанову Конституційного Суду РФ Президент РФ Путін В.В. 2014 звернувся до Державної думи РФ із законопроектом про ратифікацію Договору та проектом Федерального конституційного закону, який, зокрема, передбачав змінив Конституцію РФ.

20.03.2014 Державна дума Федеральних зборів РФ, розглянула ці законопроекти Президента РФ та, врахувавши постанову КС РФ від 19.03.2014, прийняла Федеральний закон «Про ратифікацію Договору між Російською Федерацією і Республікою Крим про прийняття в Російську Федерацію Республіки Крим та утворення в складі Російської Федерації нових суб'єктів» та погодила Федеральний конституційний Закон «Про прийняття в Російську Федерацію Республіки Крим та утворення в складі Російської Федерації нових суб'єктів - Республіки Крим і міста федерального значення Севастополя».

21.03.2014 Рада Федерації Федеральних зборів РФ, урахувавши наявність постанови КС РФ від 19.03.2014 № 6-П, своєю постановою № 68-СФ погодила ратифікацію Договору постановою № 69-СФ прийняла Федеральний конституційний закон про утворення в РФ двох нових суб'єктів: Республіки Крим і міста федерального значення Севастополя.

У той же день вищевказані закони були підписані Президентом РФ і набули чинності.

Таким чином, легітимізація окупації Російською Федерацією частини території України — АР Крим та м. Севастополя, яка відбулася шляхом прийняття Державною Думою та Радою Федерації Федеральних зборів РФ вказаних законів, була неможливою без постанови Конституційного Суду РФ від 19 березня 2014 року № 6-П.

Таким чином, Зорькін В.Д., як представник судової влади РФ — Голова КС РФ, умисно за попередньою змовою групою осіб, а саме, суддями КС РФ Арановським К.В., Бойцовим О.І., Бондарем М.С., Гаджієвим Г.А., Даниловим Ю.М., Жарковою Л.М., Жиліним Г.О., Казанцевим С.М., Клеандровим М.І., Князєвим С.Д., Кокотовим О.М., Красавчиковою Л.О., Мавріним С.П., Мельниковим М.В., Рудкіним Ю.Д., Селєзньовим М.В., Хохряковою О.С., Ярославцевим В.Г., і представниками влади РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, не пізніше 19.03.2014 (більш точного часу досудовим розслідуванням не встановлено) в невстановленому місці скликав термінове засідання КС РФ для розгляду запиту Президента РФ від 18.03.2014 про перевірку відповідності Конституції РФ Договору між Російською Федерацією та Республікою Крим про прийняття в Російську Федерацію Республіки Крим і утворення в складі Російської Федерації нових суб'єктів, а 19.03.2014 у приміщенні КС РФ за адресою: РФ, м. Санкт-Петербург, Сенатська площа, 1; в порушення вимог статей 41, 47.1, 49 Закону № 1-ФКЗ відкрив засідання КС РФ та виніс на розгляд це питання; особисто позитивно проголосував за визнання Договору таким, що відповідає Конституції РФ; підписав постанову КС РФ № 6-П «У справі про перевірку конституційності міжнародного договору, який не набрав чинності, між Російською Федерацією та Республікою Крим про прийняття в Російську Федерацію Республіки Крим і утворення в складі Російської Федерації нових суб'єктів», якою визнано Договір таким, що відповідає Конституції РФ. При цьому, Зорькін В.Д. усвідомлював невідповідність такого рішення Статуту ООН і міжнародним договорам, ратифікованим РФ, розумів тяжкість наслідків, до яких призведе таке рішення і свідомо бажав їх настання. Такими діями Зорькін В.Д. сприяв представникам влади РФ в усуненні юридичних перешкод для зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, шляхом анексії АР Крим і м. Севастополя, що призвело до тяжких наслідків у вигляді порушення територіальної цілісності України і втраті Україною контролю над вказаними територіями, тобто вчинив кримінальне правопорушення, передбачене ч. 5 ст. 27 ч. 3 ст. 110 КК України.

Таким чином, Зорькін Валерій Дмитрович, 18.02.1943 р.н., обґрунтовано підозрюється у вчиненні представником влади за попередньою змовою групою осіб пособництва умисним діям з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, які призвели до тяжких наслідків, тобто кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 27 ч. 3 ст. 110 КК України.

Крім вказаного вище, в діях Зорькіна В.Д. вбачаються ознаки кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 27 ч. 2 ст. 28 ч. 2 ст. 437 КК України, з огляду на наступне.

Відповідно до ст. 120 Конституції РФ судді незалежні і підпорядковуються тільки Конституції Російської Федерації і федеральному закону. Установивши при розгляді справи невідповідність акту державного чи іншого органу закону, приймає рішення відповідно до закону.

Ст. 125 Конституції РФ встановлює, що КС РФ складається з 19 суддів і на запити Президента РФ, Ради Федерації, Державної Думи, однієї п'ятої членів Ради Федерації чи депутатів Державної Думи, Уряду Російської Федерації, Верховного Суду РФ, органів законодавчої і виконавчої влади суб'єктів РФ вирішує справи про відповідність Конституції Російської Федерації

- а) федеральних законів, нормативних актів Президента РФ, Ради Федерації, Державної Думи, Уряду РФ;
- б) конституцій республік, статутів, а також законів та інших нормативних актів суб'єктів РФ, виданих з питань, що належать до відання органів державної влади РФ і спільного відання органів державної влади РФ і органів державної влади суб'єктів РФ;
- в) договорів між органами державної влади РФ і органами державної влади суб'єктів РФ, договорів між органами державної влади суб'єктів РФ;
- г) міжнародних договорів РФ, які не набрали чинності.

Відповідно до ст. 1 Федерального конституційного закону РФ від 21.07.1994 № 1-ФКЗ «Про Конституційний Суд Російської Федерації» (далі – Закон № 1-ФКЗ), КС РФ - вищий судовий орган конституційного контролю в РФ, що здійснює судову владу самостійно й незалежно за допомогою конституційного судочинства.

Рішення КС РФ є обов'язковими на всій території РФ для всіх представницьких, виконавчих і судових органів державної влади, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій, посадових осіб, громадян та їх об'єднань.

Голова КС РФ призначається Радою Федерації за представленням президента РФ строком на 6 років (ст. 23 Закону № 1-ФКЗ).

Відповідно до ст. 24 Закону № 1-ФКЗ Голова КС РФ:

- 1) керує підготовкою засідань Конституційного Суду Російської Федерації, скликає їх та головує на них;
- 2) вносить на обговорення Конституційного Суду Російської Федерації питання, що підлягають розгляду на його засіданнях;
- 3) представляє Конституційний Суд Російської Федерації у відносинах з державними органами та організаціями, громадськими об'єднаннями, за

уповноваженням Конституційного Суду Російської Федерації виступає із заявами від його імені;

- 4) здійснює загальне керівництво апаратом Конституційного Суду Російської Федерації, представляє на затвердження Конституційного Суду Російської Федерації кандидатури керівника апарату та керівника Секретаріату Конституційного Суду Російської Федерації, Положення про Секретаріат Конституційного Суду Російської Федерації, чисельність та структуру апарату;
- 5) здійснює інші повноваження відповідно до цього Федерального конституційного закону та Регламенту Конституційного Суду Російської Федерації.

Голова Конституційного Суду Російської Федерації видає накази та розпорядження.

Зорькін Валерій Дмитрович 18.02.1943 р.н. займає посаду Голови КС РФ з 21.02.2003. При цьому, після змін до законодавства у 2009 році почав призначатися на цю посаду не шляхом голосування суддів КС, а шляхом призначення Радою Федерації. Вперше зайняв посаду за представленням президента РФ і відповідно до постанови Ради Федерації 22.02.2012 і потім повторно призначався 31.01.2018 і 25.09.2023.

Таким чином, Зорькін В.Д. наділений повноваженнями виносити на голосування суддів КС РФ питання про відповідність нормативно-правових актів органів державної влади РФ, в тому числі, підписаних президентом РФ, Конституції РФ, особисто голосувати, підписувати рішення КС РФ за результатами розгляду Судом, тобто є головою практично єдиного органу влади, здатного визнати будь-який нормативно-правовий акт неконституційним. При цьому, Зорькін В.Д. фактично виконує покладені на нього функції, тобто є особою, яка здійснює контроль за політичними діями РФ шляхом перегляду нормативно-правових актів державних органів РФ на їх відповідність Конституції РФ.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, всі Члени вказаної організації утримуються в їхніх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Згідно зі ст. 3 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН № 3314 (XXIX) від 14.12.1974 вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка окупація, який би тимчасовий характер вона не носила, що є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувались на території України, у представників влади РФ та службових осіб з числа керівництва Збройних Сил Російської Федерації (далі – ЗС РФ), досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюються в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України,

зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та ЗС РФ вирішили досягти шляхом ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців ЗС РФ, у тому числі, дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополь, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та РФ, створення і фінансування не передбачених законом збройних формувань, терористичних організацій, а також вчинення інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної цілісності України, незаконної зміни меж її територій та державного кордону, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

З метою реалізації вказаного умислу впродовж 2013 року на території РФ службові особи Міністерства оборони РФ і Генерального штабу ЗС РФ, розробили злочинний план військової окупації АР Крим, м. Севастополя та південно-східних регіонів України.

Ураховуючи, що на території АР Крим і в м. Севастополі дислокувалися підрозділи Чорноморського флоту Російської Федерації, агресію проти України співучасники злочинного плану вирішили розпочати саме із захоплення території Півострова. При цьому для ефективного реалізації плану залучили військовослужбовців ЗС РФ, службових осіб із числа правоохоронних органів РФ, інших громадян РФ та України.

20.02.2014 на територію АР Крим і м. Севастополь здійснено вторгнення військовим, морським та повітряним транспортом окремих підрозділів ЗС РФ, що призвело до їх військової окупації.

При цьому, метою агресивної війни є анексія захоплених територій України, тобто поширення суверенітету РФ, влади її державних органів, а не тільки зс РФ на окуповані території.

З метою анексії окупованої території представники влади РФ залучили посадових осіб-представників державних органів України, досудове розслідування і судовий розгляд відносно яких є предметом інших кримінальних проваджень.

06.03.2014 Верховна Рада АР Крим прийняла постанову № 1702-6/14 «Про проведення загальнокримського референдуму», відповідно до якої постановила увійти до складу РФ як суб'єкт РФ та провести 16.03.2014 загальнокримський референдум (включаючи місто Севастополь). На референдум винесено альтернативні запитання: «1) Ви за возз'єднання Криму з Росією на правах суб'єкта Російської Федерації?»; «2) Ви за відновлення дії Конституції Республіки Крим 1992 року і за статус Криму як частини України?».

Указом виконувача обов'язків Президента України від 07.03.2014 № 261/2014 зупинено дію вказаної постанови як такої, що не відповідає Конституції та законам України. Крім того, Конституційний Суд України своїм рішенням від 14.03.2014 № 2-рп/2014 визнав неконституційною зазначену постанову Верховної Ради АР Крим, оскільки нею порушено конституційний принцип територіальної цілісності України, а парламент Криму вийшов за межі своїх повноважень. Конституційний Суд України визнав дану постанову такою, що

суперечить основоположним принципам суверенності та територіальної цілісності держави, закладеним у міжнародно-правових актах, зокрема принципу взаємної поваги до суверенної рівності кожної держави, що включає політичну незалежність, можливість зміни кордонів відповідно до міжнародного права мирним шляхом і за домовленістю.

11.03.2014 Верховна Рада АР Крим затвердила Декларацію про незалежність Автономної Республіки Крим і міста Севастополя постановою №1727-6/14.

Рішенням Конституційного Суду України від 20.03.2014 №3-рп/2014 вказану постанову визнано неконституційною у зв'язку з тим, що затвердження такої декларації не належить до повноважень Верховної Ради АР Крим і суперечить ст. ст. 2, 8, 132, 133, 134, ч. 2 ст. 135, ст. ст. 137, 138 Конституції України, а також є порушенням нею положень ст. 73, п. 2 ч. 1 ст. 85 Основного закону України.

Конституційний Суд України у цьому ж рішенні зазначив, що Конституція України не передбачає права окремої частини громадян України (в тому числі і національних меншин) на одностороннє самовизначення, в результаті якого відбудеться зміна території України як унітарної держави.

16.03.2014 на окупованих РФ територіях АР Крим та м. Севастополь спільниками представників влади РФ організовано та проведено незаконний референдум.

Незважаючи на вступ у законну силу постанови Верховної Ради України від 15.03.2014 № 891-VII «Про дострокове припинення повноважень Верховної Ради Автономної Республіки Крим», 17.03.2014 нелегітимна Верховна Рада АР Крим прийняла постанову №1745-6/14 «Про незалежність Криму», у якій заявлено про звернення до Російської Федерації з пропозицією про прийняття Республіки Крим до складу РФ як нового суб'єкта РФ зі статусом республіки.

В цей же день президент РФ видав Указ №147 «Про визнання Республіки Крим» і розпорядження № 63-рп «Про підписання Договору між Російською Федерацією і Республікою Крим про прийняття до Російської Федерації Республіки Крим і утворення у складі РФ нових суб'єктів», яким погоджено проект вказаного договору та прийнято рішення про його підписання на вищому рівні.

18.03.2014 у м. Москва, РФ Президент РФ Путін В.В. та самопроголошені представники «влади Криму» Аксьонов С.В., Константинов В.А. і Чалий О.М. підписали «Договір між про прийняття до РФ Республіки Крим і утворення у складі РФ нових суб'єктів» (далі — «Договір»).

Відповідно до ст. 10 Договору цей Договір тимчасово застосовується з дати підписання і вступає в силу з дати ратифікації.

Відповідно до ст. 8 Федерального конституційного закону «Про порядок прийняття в РФ і утворення в її складі нового суб'єкта», єдиною умовою внесення до Державної Думи на ратифікацію міжнародного договору, що не вступив в силу, є визнання його Конституційним Судом РФ (далі – КС РФ) таким, що відповідає Конституції РФ.

З метою легітимізації Договору представники влади РФ в невстановленому часі і місці, але не пізніше 19.03.2014, залучили для реалізації свого плану по анексії території України Голову КС РФ Зорькіна В.Д. та суддів вказаного суду

Арановського К.В., Бойцова О.І., Бондаря М.С., Гаджиева Г.А., Данилова Ю.М., Жаркову Л.М., Жиліна Г.О., Казанцева С.М., Клеандрова М.І., Князева С.Д., Кокотова О.М., Красавчикову Л.О., Мавріна С.П., Мельникова М.В., Рудкіна Ю.Д., Селезньова М.В., Хохрякову О.С. та Ярославцева В.Г.

На Зорькіна В.Д. представниками влади РФ покладалося завдання невідкладно скликати та провести засідання суддів КС РФ для розгляду запиту Президента РФ про перевірку конституційності Договору, провести розгляд справи, а також проголосувати за відповідність Договору Конституції РФ, підготувати і підписати відповідне рішення.

В невстановленому досудовим розслідуванням часі і місці, але не пізніше 19.03.2014, Зорькін В.Д. та інші судді КС РФ, усвідомлюючи, що РФ вчиняє агресію відносно України, погодилися взяти участь в реалізації загального плану по анексії окупованих територій. 18.03.2014 до КС РФ надійшов запит (далі — Запит) Президента РФ про перевірку відповідності Конституції РФ Договору.

На виконання покладеного завдання Зорькін В.Д. у невстановлений час, але не пізніше 19.03.2014 скликав термінове засідання суддів Конституційного Суду РФ.

19.03.2014 до КС РФ за адресою РФ, м. Санкт-Петербург, Сенатська площа, 1 з'явилися, окрім Зорькіна В.Д., судді КС РФ Арановський К.В., Бойцов О.І., Бондар М.С., Гаджиев Г.А., Данилов Ю.М., Жаркова Л.М., Жилін Г.О., Казанцев С.М., Клеандров М.І., Князев С.Д., Кокотов О.М., Красавчикова Л.О., Маврін С.П., Мельников М.В., Рудкін Ю.Д., Селезньов М.В., Хохрякова О.С. та Ярославцев В.Г.

Переконавшись у наявності кворуму, Зорькін В.Д. 19.03.2014 відкрив засідання КС РФ і, не зважаючи на вимоги ст. ст. 41, 47.1, 49 Закону № 1-ФКЗ щодо обов'язкового попереднього вивчення одним або декількома судьями запиту, доповіді ними свого висновку на засіданні КС РФ, а також без призначення одного або декількох суддів-доповідачів для підготовки справи до розгляду, продовжуючи виконання злочинного умислу, виніс на обговорення суддів Конституційного Суду РФ Запит Президента РФ.

Під час розгляду вказаного питання Зорькін В.Д. та вищезазначені судді КС РФ усвідомлювали, що Договір з боку АР Крим і м. Севастополя підписано внаслідок окупації Півострова ЗС РФ, неуповноваженими особами і з порушенням ст. 53 Віденської конвенції про право міжнародних договорів від 23.05.1969. Також Зорькін В.Д. і інші судді КС РФ усвідомлювали, що надання чинності цьому Договору порушить п. 8 Меморандуму про підтримання миру та стабільності в Співдружності Незалежних Держав від 10.02.1995, відповідно до якого члени Співдружності зобов'язуються не підтримувати на території одна одної сепаратистські рухи, а також сепаратистські режими, якщо такі виникнуть; не встановлювати з ними політичних, економічних та інших зв'язків; не допускати використання ними територій і комунікацій держав-учасників СНД; Меморандум про співпрацю між Конституційними судами України та Російської Федерації від 14.06.2000, Заключний акт Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975, ст. ст. 2, 3 Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією, Договір між Україною та Російською Федерацією про українсько-російський державний кордон від 28.01.2003.

Незважаючи на це, Зорькін В.Д. як головуєчий у судовому засіданні КС РФ 19.03.2014 у приміщенні КС РФ за адресою: РФ, м. Санкт-Петербург, Сенатська

площа, 1, усвідомлюючи існування ряду порушень при укладенні Договору і те, що він фактично легітимізує анексію окупованих територій, виконуючи відведену йому роль в загальному плані по анексії територій України, діючи умисно за попередньою змовою групою осіб із вищевказаними 18 суддями КС РФ та представниками влади РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, усвідомлюючи явну протиправність власних дій, передбачаючи настання тяжких наслідків у вигляді втрати Україною частини своєї території та бажаючи їх настання, з метою усунення перешкод представникам влади РФ в анексії раніше окупованих територій АР Крим і м. Севастополя особисто позитивно проголосував за визнання Договору між Російською Федерацією і Республікою Крим про прийняття в Російську Федерацію Республіки Крим і утворення в складі Російської Федерації нових суб'єктів від 18.03.2014 таким, що відповідає Конституції РФ.

Продовжуючи реалізацію спільного злочинного плану, Зорькін В.Д. 19.03.2014 (більш точний час не встановлено) у приміщенні КС РФ за адресою: РФ, м. Санкт-Петербург, Сенатська площа, 1, підписав постанову № 6-П «У справі про перевірку конституційності міжнародного договору, який не набрав чинності, між Російською Федерацією та Республікою Крим про прийняття в Російську Федерацію Республіки Крим і утворення в складі Російської Федерації нових суб'єктів», якою оформлено рішення КС РФ про визнання Договору таким, що відповідає Конституції РФ. В цей же день постанова вступила в силу, була направлена президенту РФ і опублікована на «Офіційному інтернет-порталі правової інформації» РФ.

Своїми протиправними діями Зорькін В.Д. та інші судді КС РФ не скористались наданими їм законодавством повноваженнями зупинити анексію території України, а натомість усунули законодавчі перешкоди у реалізації злочинного плану і сприяли легітимізації його військової окупації, що призвело до тяжких наслідків у вигляді втрати Україною контролю над цією частиною своєї території.

У свою чергу, отримавши 19.03.2014 постанову Конституційного Суду РФ Президент РФ Путін В.В. 2014 звернувся до Державної думи РФ із законопроектом про ратифікацію Договору та проектом Федерального конституційного закону, який, зокрема, передбачав зміни в Конституцію РФ.

20.03.2014 Державна дума Федеральних зборів РФ розглянула ці законопроекти Президента РФ та, врахувавши постанову КС РФ від 19.03.2014, прийняла Федеральний закон «Про ратифікацію Договору між Російською Федерацією і Республікою Крим про прийняття в Російську Федерацію Республіки Крим та утворення в складі Російської Федерації нових суб'єктів» та погодила Федеральний конституційний Закон «Про прийняття в Російську Федерацію Республіки Крим та утворення в складі Російської Федерації нових суб'єктів - Республіки Крим і міста федерального значення Севастополя».

21.03.2014 Рада Федерації Федеральних зборів РФ, урахувавши наявність постанови КС РФ від 19.03.2014 № 6-П, своєю постановою № 68-СФ погодила ратифікацію Договору і постановою № 69-СФ прийняла Федеральний

конституційний закон про утворення в РФ двох нових суб'єктів: Республіки Крим і міста федерального значення Севастополя.

У той же день вищевказані закони були підписані Президентом РФ і набули чинності.

Таким чином, легітимізація окупації Російською Федерацією частини території України — АР Крим та м. Севастополя, яка відбулася шляхом прийняття Державною Думою та Радою Федерації Федеральних зборів РФ вказаних законів, була неможливою без постанови Конституційного Суду РФ від 19 березня 2014 року № 6-П.

Таким чином, Зорькін В.Д. як особа, яка фактично здійснює контроль за політичними діями РФ, умисно за попередньою змовою групою осіб, а саме, суддями КС РФ Арановським К.В., Бойцовим О.І., Бондарем М.С., Гаджиевим Г.А., Даниловим Ю.М., Жарковою Л.М., Жиліним Г.О., Казанцевим С.М., Клеандровим М.І., Князевим С.Д., Кокотовим О.М., Красавчиковою Л.О., Мавріним С.П., Мельниковим М.В., Рудкіним Ю.Д., Селєзньовим М.В., Хохряковою О.С., Ярославцевим В.Г., і представниками влади РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, не пізніше 19.03.2014 (більш точного часу досудовим розслідуванням не встановлено) в невстановленому місці скликав термінове засідання КС РФ для розгляду запиту Президента РФ від 18.03.2014 про перевірку відповідності Конституції РФ Договору між Російською Федерацією та Республікою Крим про прийняття в Російську Федерацію Республіки Крим і утворення в складі Російської Федерації нових суб'єктів, а 19.03.2014 у приміщенні КС РФ за адресою: РФ, м. Санкт-Петербург, Сенатська площа, 1, в порушення вимог статей 41, 47.1, 49 Закону № 1-ФКЗ відкрив засідання КС РФ та виніс на розгляд це питання; особисто позитивно проголосував за визнання Договору таким, що відповідає Конституції РФ; підписав постанову КС РФ № 6-П «У справі про перевірку конституційності міжнародного договору, який не набрав чинності, між Російською Федерацією та Республікою Крим про прийняття в Російську Федерацію Республіки Крим і утворення в складі Російської Федерації нових суб'єктів», якою визнано Договір таким, що відповідає Конституції РФ. При цьому, Зорькін В.Д. усвідомлював невідповідність такого рішення Статуту ООН і міжнародним договорам, ратифікованим РФ, розумів тяжкість наслідків, до яких призведе таке рішення і свідомо бажав їх настання. Такими діями Зорькін В.Д. сприяв представникам влади РФ в усуненні юридичних перешкод для анексії АР Крим і м. Севастополя, що призвело до тяжких наслідків у вигляді порушення територіальної цілісності України і втраті Україною контролю над вказаними територіями, тобто вчинив кримінальне правопорушення, передбачене 5 ст. 27 ч. 2 ст. 28 ч. 2 ст. 437 КК України.

Таким чином, Зорькін Валерій Дмитрович, 18.02.1943 р.н., обґрунтовано підозрюється у пособництві у веденні агресивної війни, вчинене за попередньою змовою групою осіб, тобто вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 27 ч. 2 ст. 28 ч. 2 ст. 437 КК України.

Отже, Зорькін Валерій Дмитрович, 18.02.1943 р.н., обґрунтовано підозрюється у

- вчиненні представником влади за попередньою змовою групою осіб пособництва умисним діям з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, які призвели до тяжких наслідків, тобто кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 27 ч. 3 ст. 110 КК України;

- у пособництві у веденні агресивної війни, вчинене за попередньою змовою групою осіб, тобто вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 27 ч. 2 ст. 28 ч. 2 ст. 437 КК України.

**Прокурор першого відділу управління
процесуального керівництва та підтримки
публічного обвинувачення Департаменту протидії
злочинам, вчиненим в умовах збройного конфлікту
Офісу Генерального прокурора**



Юлія РУДНИЦЬКА

Відповідно до вимог ст. ст. 42, 276 КПК України підозрюваному роз'яснено його процесуальні права та обов'язки, зокрема:

1. Підозрюваним є особа, якій у порядку, передбаченому статтями 276-279 цього Кодексу, повідомлено про підозру, особа, яка затримана за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення, або особа, щодо якої складено повідомлення про підозру, однак його не вручено їй внаслідок невстановлення місцезнаходження особи, проте вжито заходів для вручення у спосіб, передбачений цим Кодексом для вручення повідомлень.

{Частина перша статті 42 із змінами, внесеними згідно із Законом № 1689-VII від 07.10.2014}

2. Обвинуваченим (підсудним) є особа, обвинувальний акт щодо якої переданий до суду в порядку, передбаченому статтею 291 цього Кодексу.

Особою, стосовно якої зібрано достатньо доказів для повідомлення про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, але не повідомлено про підозру у зв'язку з її смертю, є фізична особа, стосовно якої за результатами проведеного досудового розслідування настав випадок та існують підстави, передбачені частиною першою статті 276 цього Кодексу для повідомлення про підозру, але якій у порядку, передбаченому статтями 276-279 цього Кодексу, не повідомлено про підозру через її смерть.

{Частину другу статті 42 доповнено абзацом другим згідно із Законом № 2462-IX від 27.07.2022}

3. Підозрюваний, обвинувачений має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють, обвинувачують;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;

3) на першу вимогу мати захисника і зустріч із ним незалежно від часу в робочі, вихідні, святкові, неробочі дні до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - зустрічі без обмеження в часі та кількості у робочі, вихідні, святкові, неробочі дні; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних діях; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює

надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів для оплати такої допомоги;

{Пункт 3 частини третьої статті 42 в редакції Закону № 1637-IX від 14.07.2021}

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

4. Обвинувачений також має право:

1) брати участь під час судового розгляду у допиті свідків обвинувачення або вимагати їхнього допиту, а також вимагати виклику і допиту свідків захисту на тих самих умовах, що й свідків обвинувачення;

2) збирати і подавати суду докази;

3) висловлювати в судовому засіданні свою думку щодо клопотань інших учасників судового провадження;

4) виступати в судових дебатах;

5) ознайомлюватися з журналом судового засідання та технічним записом судового процесу, які йому зобов'язані надати уповноважені працівники суду, і подавати щодо них свої зауваження;

6) оскаржувати в установленому цим Кодексом порядку судові рішення та ініціювати їх перегляд, знати про подані на них апеляційні та касаційні скарги, заяви про їх перегляд, подавати на них заперечення;

7) отримувати роз'яснення щодо порядку підготовки та використання досудової доповіді, відмовлятися від участі у підготовці досудової доповіді;

{Частина четверту статті 42 доповнено пунктом 7 згідно із Законом № 1492-VIII від 07.09.2016}

8) брати участь у підготовці досудової доповіді, надавати представнику персоналу органу пробації інформацію, необхідну для підготовки такої доповіді, ознайомлюватися з текстом досудової доповіді, подавати свої зауваження та уточнення.

{Частина четверту статті 42 доповнено пунктом 8 згідно із Законом № 1492-VIII від 07.09.2016}

5. Підозрюваний, обвинувачений мають також інші процесуальні права, передбачені цим Кодексом.

6. Підозрюваний, обвинувачений, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

7. Підозрюваний, обвинувачений зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду;

4) надавати достовірну інформацію представнику персоналу органу пробації, необхідну для підготовки досудової доповіді.

{Частина сьому статті 42 доповнено пунктом 4 згідно із Законом № 1492-VIII від 07.09.2016}

8. Підозрюваному, обвинуваченому вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням особою, яка здійснює таке повідомлення.

Повідомлення про підозру, пам'ятку про процесуальні права і обов'язки підозрюваного мені вручено, оголошено, права підозрюваного роз'яснені та зрозумілі.

Підозрюваний

_____ (_____)
(підпис) (ініціали, прізвище)

« ____ » годин « ____ » хвилин « ____ » листопада 2024 року

Захисник

_____ (_____)
(підпис) (ініціали, прізвище)

**Прокурор першого відділу управління
процесуального керівництва та підтримки
публічного обвинувачення Департаменту протидії
злочинам, вчиненим в умовах збройного конфлікту
Офісу Генерального прокурора**



Юлія РУДНИЦЬКА

**КОРИНЕЦЬ ПОВІСТКИ
ПРО ВИКЛИК**

Повістка на ім'я гр-на (ки)

про явку «__» __ 20

о «__» год. в каб. №__

до

(адреса органу досудового
розслідування)

для забезпечення участі у

(назва процесуальної дії)

у кримінальному
провадженні

(найменування, номер)

ОТРИМАВ

(розпис особи про отримання повістки

та ознайомлення зі змістом ст.ст. 138,

139 КПК України)

(інші дані, які підтверджують факт
вручення або ознайомлення)

**Повістку про виклик
вручив**

(розпис особи, яка вручила

повістку про виклик)

«__» __ 20 року

ПОВІСТКА ПРО ВИКЛИК

Підозрюваний ЗОРЬКІН Валерій Дмитрович, 18.02.1943 р.н., уродженець с. Костянтинівка Октябрського району Приморського Краю Російської Федерації, останнє відоме місце перебування: РФ, м. Санкт-Петербург, Сенатська площа, буд. 1, відповідно до вимог ст. ст. 133, 135 КПК України. **Вам необхідно з'явитися на 11 год. 00 хв. 04.12.2024, 05.12.2024, 06.12.2024** до прокурора першого відділу управління процесуального керівництва та підтримки публічного обвинувачення Департаменту протидії злочинам, вчиненим в умовах збройного конфлікту Офісу Генерального прокурора Рудницької Юлії Вікторівни, за адресою: вул. Різницька, 13/15, м. Київ, для вручення повідомлення про зміну раніше повідомленої підозри та про нову підозру, допиту в якості підозрюваного та проведення інших процесуальних дій у кримінальному провадженні № 42018000000000646 від 20.03.2018 за підозрою Зоркіна В.Д. у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч. 5 ст. 27 ч. 3 ст. 110, ч. 5 ст. 27 ч. 2 ст. 28 ч. 2 ст. 437 КК України.

При собі мати паспорт чи інший документ, що посвідчує особу.

Стаття 138. Поважні причини неприбуття особи на виклик

1. Поважними причинами неприбуття особи на виклик є:
- 1) затримання, тримання під вартою або відбування покарання;
 - 2) обмеження свободи пересування внаслідок дії закону або судового рішення;
 - 3) обставини непереборної сили (епідемії, військові події, стихійні лиха або інші подібні обставини);
 - 4) відсутність особи у місці проживання протягом тривалого часу внаслідок відрядження, подорожі тощо;
 - 5) тяжка хвороба або перебування в закладі охорони здоров'я у зв'язку з лікуванням або вагітністю за умови неможливості тимчасово залишити цей заклад;
 - 6) смерть близьких родичів, членів сім'ї чи інших близьких осіб або серйозна загроза їхньому життю;
 - 7) несвочасне одержання повістки про виклик;
 - 8) інші обставини, які об'єктивно унеможливають з'явлення особи на виклик.

Стаття 139. Наслідки неприбуття на виклик

1. Якщо підозрюваний, обвинувачений, свідок, потерпілий, цивільний відповідач, який був у встановленому КПК України порядку викликаний (зокрема, наявне підтвердження отримання ним повістки про виклик або ознайомлення з її змістом іншим шляхом), не з'явився без поважних причин або не повідомив про причини свого неприбуття, на нього накладається грошове стягнення у розмірі: - від 0,25 до 0,5 розміру мінімальної заробітної плати - у випадку неприбуття на виклик слідчого, прокурора; - від 0,5 до 2 розмірів мінімальної заробітної плати - у випадку неприбуття на виклик слідчого судді, суду.

2. У випадку, встановленому частиною першою цієї статті, до підозрюваного, обвинуваченого, свідка, може бути застосовано привід.

3. За злісне ухилення від явки свідок, потерпілий несуть відповідальність, встановлену законом.

**Прокурор першого відділу управління
процесуального керівництва та підтримки**

**публічного обвинувачення Департаменту протидії
злочинам, вчиненим в умовах збройного конфлікту**

Офісу Генерального прокурора

Юлія РУДНИЦЬКА

«__» листопада 2024 року